Giếng Xưa

(Viết tặng chị Trịnh Thị Nhâm)

Giếng xưa trơ đáy cả rồi
Chị còn thơ thẩn đứng ngồi với xưa
Chị nào hờn trách nắng mưa
Chỉ là trăng khuyết như vừa vặn đây.

Một đời sương gió hao gầy
Chị ngồi gọi nhớ cho đầy giếng xưa
Vọng từ xa tiếng đò đưa
Chị đan giọt nắng vào trưa tháng Mười.

Ai về cho gửi tiếng cười
Gửi theo giọt nắng rạng ngời ngõ xưa
Mà nghe tiếng vọng nhặt thưa
Chị mời gáo nước giữa trưa tháng Mười.

Hà Nội, sáng 30 tháng 10/2026
Đặng Xuân Xuyến